

Світанок

№ 2 (611) Додаток «Нашого слова» № 16 для дітей БЕРЕЗЕНЬ–КВИТЕНЬ 2025 РОКУ

PL ISSN 0239-5460 Numer indeksu 366609

Наймолодші учасники Шевченківських урочистостей в Білому Борі — діти з Початкової школи ім. Тараса Шевченка; світлина Анни Вінницької

**Христос воскрес!
Воїстину воскрес!**

Українська культура: краса і сила

Українська культура — світовий феномен.

Багата, цікава, різноманітна... Вона захоплює не тільки українців, але й інші народи. Має унікальні риси, які роблять її значущою на світовому рівні. Завдяки багатій рідній культурі українці є сильною, волелюбною нацією. Ми всі не раз чули про 500 тисяч українських народних пісень, бойовий гопак чи Петриківський розпис... Вишивана сорочка — це для нас святість і оберіг.

Література

Коли ми буваємо десь у світі, за кордоном, і починаємо розмову про українську культуру, трапляється, що іноземці відразу вміють радісно сказати: «О! Тарас Шевченко!». І нам стає тепло на душі... Але мусимо пам'ятати та інформувати інших, що великих, видатних творців у нас дуже багато, література щедра на важливі, цікаві твори. Ось прізвища видатних письменників: Григорій Сковорода, Іван Котляревський, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Ольга Кобилянська, Василь Симоненко, Євген Маланюк, Богдан-Ігор Антонич, Василь Стус, Ліна Костенко, Юрій Андрухович, Оксана Забужко, Остап Лапський та багато інших... Маємо також багату спадщину майстрів художнього перекладу — знамениті переклади світової літератури на українську мову. Цими перекладачами вважаються: Микола Зеров, Микола Лукаш, Григорій Кочур, а також сучасні поети та літературознавці, які успішно займаються перекладом.

Живопис

Усі знаємо Тараса Шевченка як видатного поета, але слід також пам'ятати, що він був професійним художником, який малював прекрасні картини. Закінчив навчання в Академії мистецтв. Сьогодні його оригінальні шедеври можна побачити в музеях у Києві та Каневі. Видатними художниками були також Олекса Новаківський, Михайло Бойчук, Іван Труш, Олена Кульчицька, Катерина Білокур, Марія Примаченко. В наш час славу геніального художника має Іван Марчук, який презентує свої картини по всьому світі, також у Польщі.

Музика

Вважається, що українці — це одна з найбільш співучих та музикальних націй світу. В народі кажуть: Де три українці — там цілий хор. Після прийняття християнства в Київській Русі, по всіх церквах запанував візантійський за походженням літургійний спів. Корифеями української церковної музики XVIII і початку XIX століття були композитори Максим Березовський, Дмитро Бортнянський та Артемій Ведель. Дуже відомим кобзарем (жив у XIX столітті) був Остап Вересай. Своїм чудовим голосом виконував історичні пісні та думи. Велике значення у розвитку української музики мала творчість композитора Миколи Лисенка. Саме він дав початок розвитку української класичної музики. Оперною співачкою світової слави була Соломія Крушельницька. Її надзвичайний голос — сопрано — знали не тільки в Європі, але й на інших континентах. Славними оперними співаками були також Анатолій Солов'яненко та Василь Сліпак. Гарний початок для розвитку української естрадної музики дали Володимир Івасюк та Назарій Яремчук. У наш час шанованими українськими співаками була і є: Ніна Матвієнко (пом. у 2023 році), Володимир Гришко, Оксана Білозір, Марія Бурмака, Руслана та інші. Популярні українські колективи: Океан Ельзи, Мандри, Плач Єремії, Гайдамаки, Kozak System, ДахаБраха, ONUKA, KALUSH Orchestra...

➔ Театр

Перші театральні форми виникли ще в дохристиянські часи і тісно зв'язані з тодішніми співами, танцями та різними ритуалами. Зародження професійного українського театру мало місце в кінці XVIII століття і пов'язане з ім'ям Івана Котляревського та Григорія Квітки-Основ'яненка. Тоді виникли театри в Харкові та Полтаві. Важливим етапом у розвитку театру були друга половина XIX і початок XX століття. Говоримо про «Театр корифеїв», бо в цей час працювали видатні актори, режисери та драматурги. Відомі прізвища того часу це: Марко Кропивницький (актор, режисер і драматург), Марія Заньковецька (акторка), брати Тобілевичі (актори, режисери та видатні діячі українського театру). XX століття — це нова ера в розвитку українського професійного театру. У 1920–1930 роках працював видатний режисер та реформатор європейського та світового масштабів — Лесь Курбас. Його театр «Березиль» був модерним, авангардним, мав високий художній рівень. У наш час в Україні працює дуже багато добрих театрів. Видатним театральним актором, який знімався також у фільмах був Богдан Ступка.

Кіно

Історія кіно набагато молодша від театру. Українське кіно бере свій початок у XX столітті. У 1928 році створено Київську кінофабрику. Видатним творцем та реформатором українського кіно вважається Олександр Довженко. У 1930 році повстав його славний чорно-білий (німий) фільм *Земля*. Творчість цього режисера піднесла українське кіно до світового рівня. Стилiстика,

створена Олександром Довженком поклала початок напряму «українського поетичного кіно». Інші заслужені режисери: Сергій Параджанов, Юрій Іллєнко, Борис Івченко, Леонід Осика, Кіра Муратова, Олесь Санін, Олег Сенцов, Мстислав Чернов. Видатним актором кіно був Іван Миколайчук.

Премію Оскар отримали українці у 2024 році за документальний фільм про війну в Україні *20 днів у Маріуполі* (реж. Мстислав Чернов).

Культура — це сукупність матеріальних і духовних цінностей, створених людством у процесі історичного розвитку.

Українська культура — велике багатство, постійний розвиток, культурні зв'язки — також міжнародні. Варто не тільки любити культуру, пізнавати та захоплюватися нею... Рідну культуру треба весь час творчо збагачувати, підтримувати та захищати, бо це наш скарб і національне добро.

Завдання:

- ★ У статті *Українська культура...* Ви прочитали про такі приклади, як: література, живопис, музика, театр та кіно. Подумайте і скажіть: що ще можна би додати? Напевно: релігію, філософію, звичаї, традиції... Що ще?
- ★ У статті Ви знайдете, зокрема, прізвища українських співаків та художників. Загляньте до Інтернету — подивіться на картини цих художників та послухайте музику згаданих у статті співаків і музичних гуртів.

Ярослава Кобилко

Світлина з мережі

Моя люба вишиванка

Дорогі школярки! Дорогі школярі!

Травень — місяць насичений барвами, коли природа розквітає на повноту своєї краси. У травні світ оживає заново. Кольори переплітаються, мовляв, на вишиваній сорочці, де кожен стібко вишитий із любов'ю та турботою. Усі барви, немов нитки на вишиванці обвиваються, утворюючи особливу атмосферу, котра передає гармонію і мальовничість цього часу року. Це пора, коли натура дарує нам свою найбільшу силу й енергію, запрошуючи до нових починань і спільних заходів. Хіба не здогадуєшся...?

День української вишиванки святкуємо у третій четвер травня. Його було започатковано у 2006 році завдяки ініціативі студентки Чернівецького національного університету Лесі Воронюк. Дівчина запропонувала провести день, аби всі українці одягнули традиційну вишиванку, з метою підкреслення своєї приналежності до національної ідентичності та української культури. Відтоді флешмоби почали набирати обертів.

Чому ж саме вишиванка особлива для українців? Вона створює міцний емоційний зв'язок із ми-

нулим. Має глибокий символізм і зв'язок з історією, культурними традиціями та духовним світом українського народу. Сьогодні для нас — українців, що проживають за межами своєї Батьківщини виступає символом національної гордості, єдності і патріотизму. Крім цього, вишиті зори на рукавах, подолі, комірі та грудях виконували функцію оберегів, а довжина забезпечувала, щоб тіло було

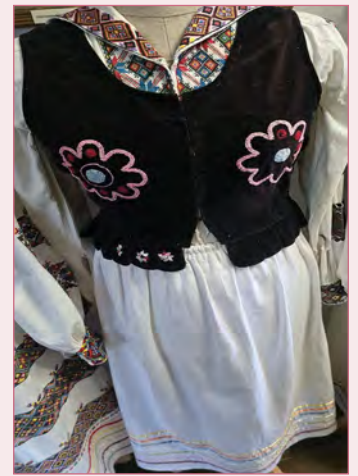
повністю «захищене» цими магічними візерунками. Вишиванка — частина родової спадщини, яка передавалася з покоління в покоління, і майже в кожній родині зберігається своя історія. Спитай у своїх бабусь та дідусів, можливо, відкриєш для себе минуле своєї родини.

Наші предки втілювали глибокий сенс в орнаменти. В давнину кожному вишитому узорові приписували докладне значення. Він виступав не лише як естетичний елемент, також в образі духовної сили. Ось деякі з основних мотивів, що можна зустріти на традиційних українських вишиванках

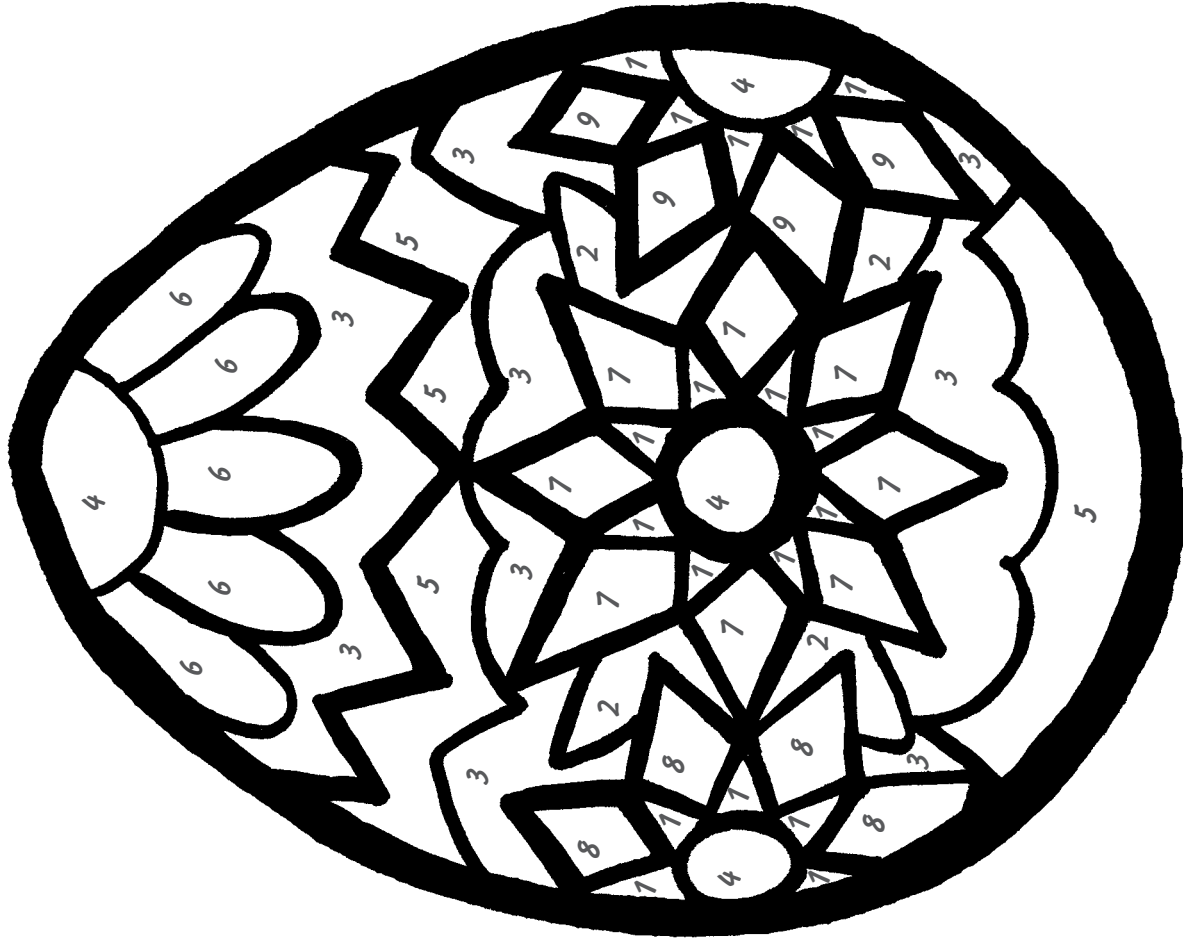
та їхнє значення. Рослинні мотиви, зокрема, квіти, символізують багатство землі та оновлення. Геометричні зазвичай пов'язані з ідеєю захисту та оберегу. Наприклад, зигзаги, ромби та спіралі символізують захист від хвороб чи негараздів. Зооморфні візрці зображують тварин, птахів або риб. Вони можуть бути символами сили, свободи чи удачі. Лінії та хрести символізують зв'язок між небом і землею, духовне очищення і збереження вірності своїм традиціям. Для західноукраїнських земель, зокрема, тих споконвічних, де проживали наші пращури, притаманними були геометричні. Захоплення викликає лемківська сорочка, де поєднані геометричні й рослинні мотиви. Щиро рекомендую подивитися в Інтернеті, особливо ті маловідомі, як згадана лемківська, чи бойківська або жидачівська. Дуже популярною та незвичною водиться борщівська вишиванка. Її легко впізнаєш, оскільки вона вміщує у собі багато чорних ниток. На неї найчастіше зображені троянди (ружі), хоч їх приписують Великій Україні. До прикладу, згадаю полтавську сорочку. На ній побачиш червоні та чорні троянди.

Основні кольори української вишивки: червоний, чорний, білий, жовтий, синій, зелений, коричневий. Червоний і чорний — одна з найпоширеніших комбінацій в українській вишивці. Вона символізує баланс між життєвою силою (червоний) і землею (чорний). Цікавинкою є факт, що Західна Україна (такі регіони як Львівщина, Івано-Франківщина, Тернопільщина, Хмельниччина, Вінниччина, Закарпаття та Буковина) послуговується широкою палітрою кольорів. Там угледити зелений, жовтий чи коричневий. Для традиційної української сорочки найбільш популярні матеріали: льон, бавовна і шовк.

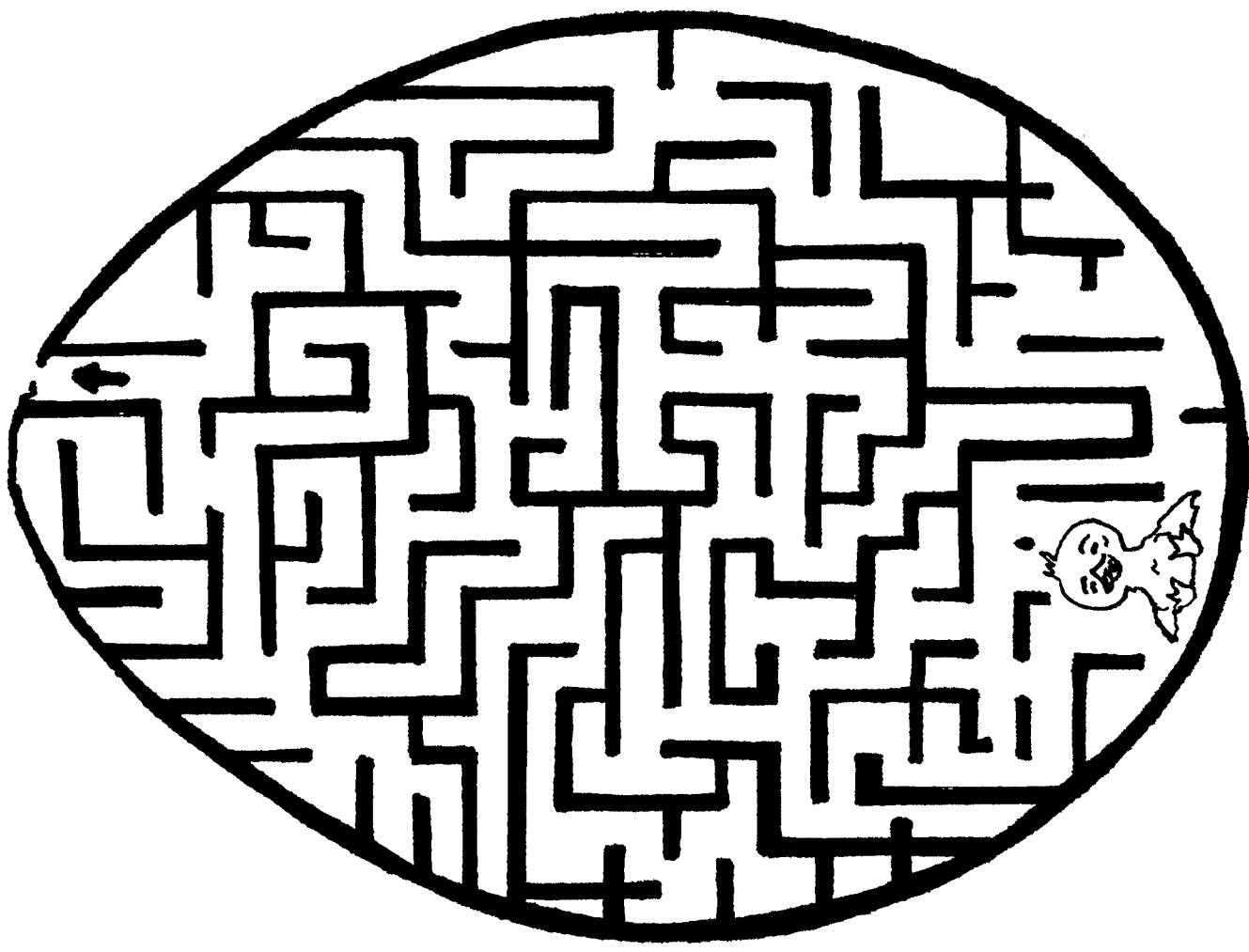
Тепер оповім Вам дещо про техніку вишивки. Одна із найстаріших — гладь (настелювання). Це вишивання прямими або косими стібками. Накладається одна на одну паралельно на відстані однієї нитки, заповнюючи всю площу візерунка. Друга, дуже давня техніка, яка за своєю суттю повторює ткацтво — низь, низання. Широко застосовувалась у південних районах Вінницької області, Поділля та Гуцульщини. Відмінною особливістю низання є те, що його виконується з виворітного

Розфарбуй писанку згідно з описом: 1 — помаранчевий,
 2 — світло-зелений, 3 — темно-зелений, 4 — жовтий,
 5 — синій, 6 — білий, 7 — червоний, 8 — рожевий,
 9 — фіолетовий. ☺

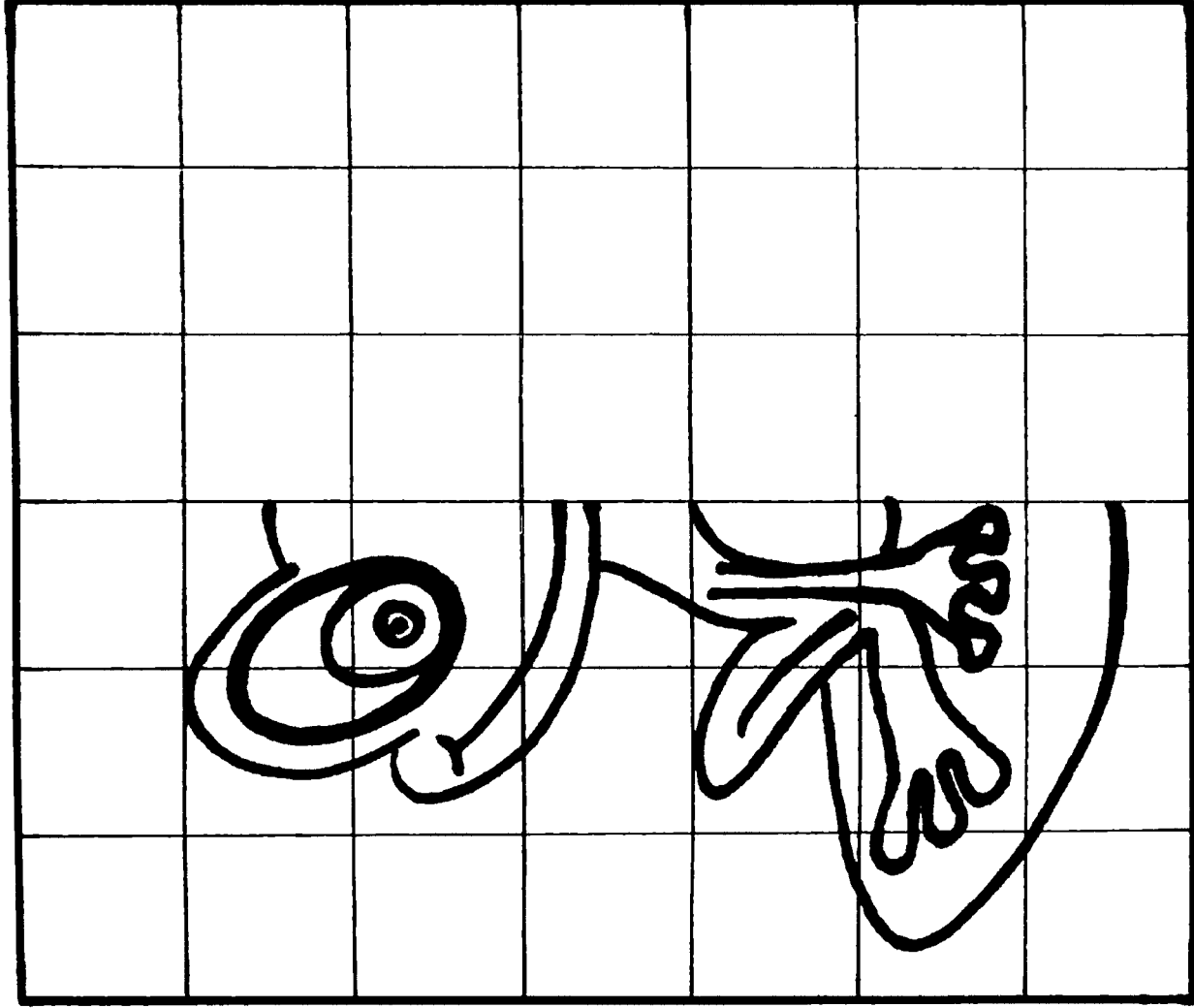

Познач курчаткові дорозу, яку мусить перейти, щоб перелізти через
 шкаралупу. ☺

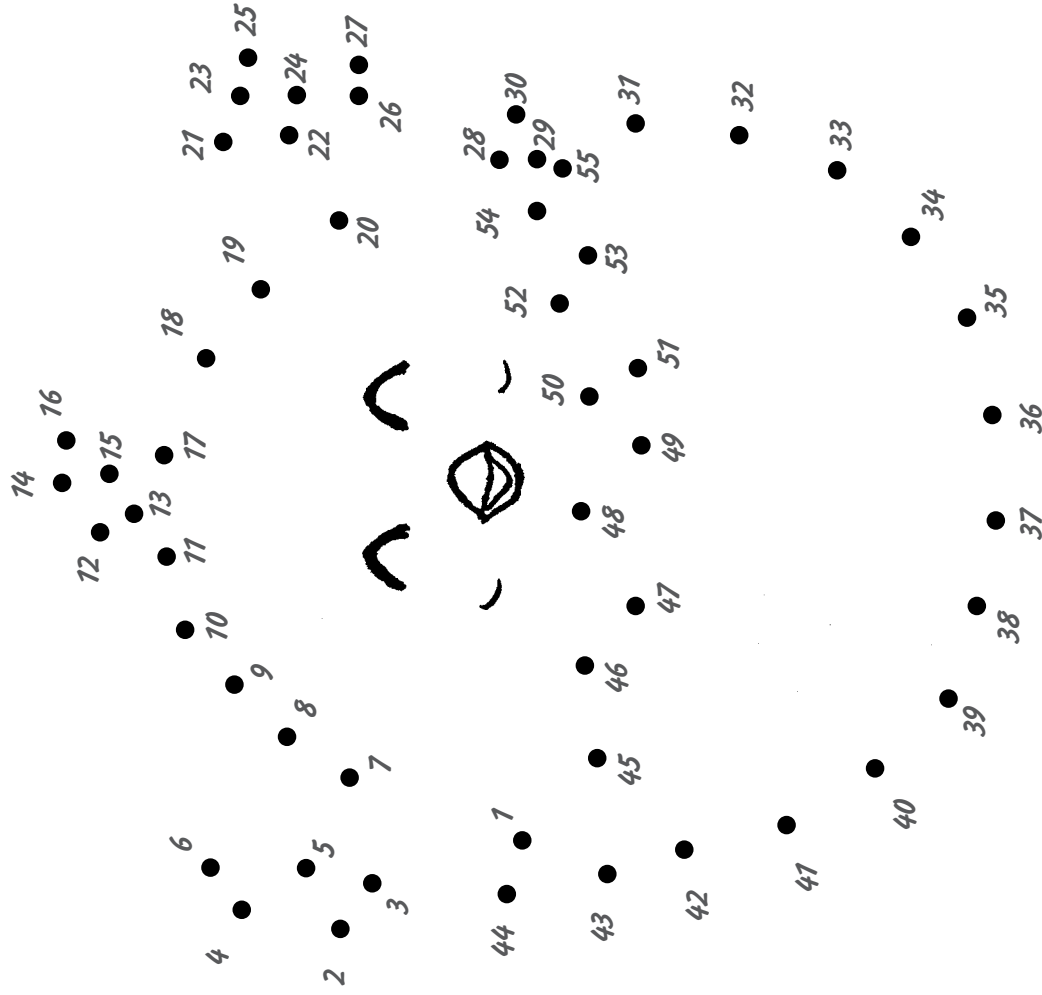

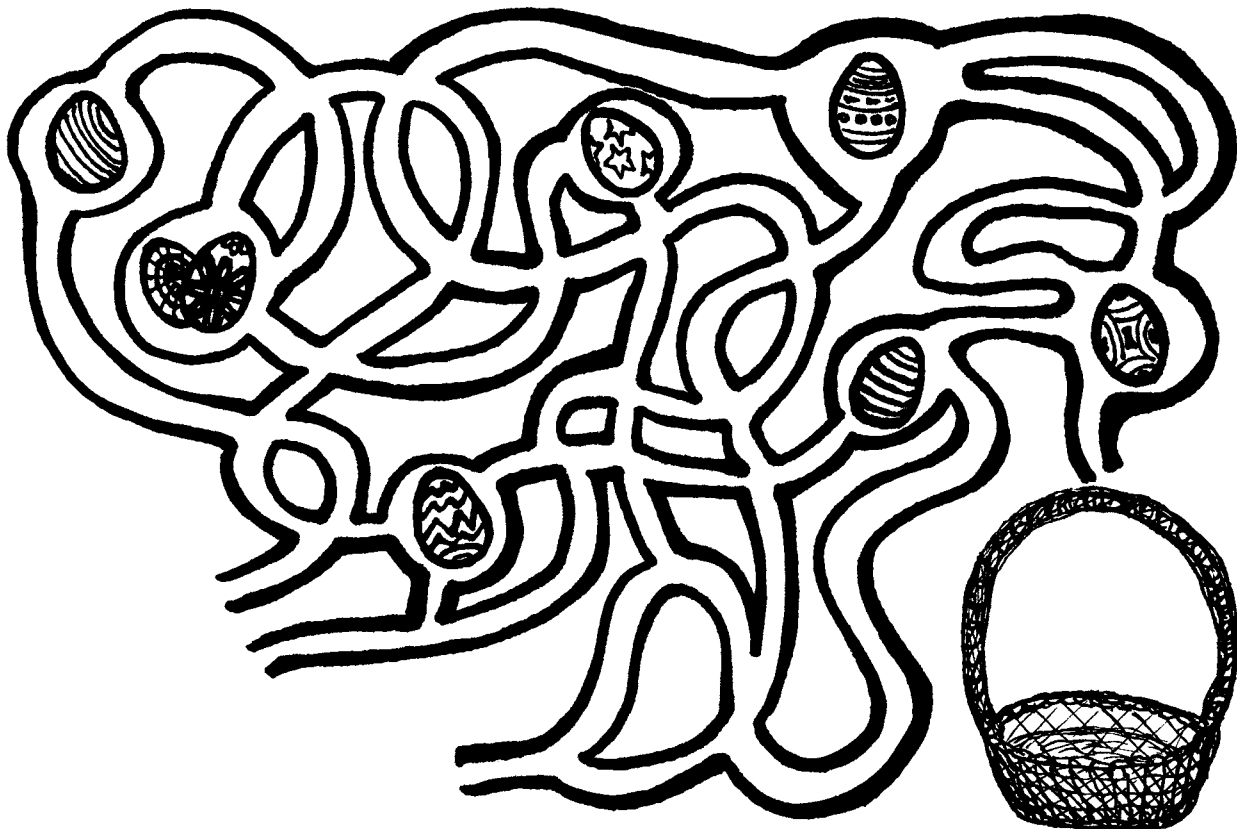
Домалюй другу половину (віддзеркалення) рисунка.
Розфарбуй жабку. ☺

Последней рискою цифри від 1 до 55. Розфарбуй малюнок. ☺

Писанки покотилися, загубилися... Позбирай їх у кошечок, познач дорогу так, щоб два рази не потрапити в це саме місце. ☺

Заповни sudoku писанками так, щоб у кожній горизонтальній лінії, у кожному вертикальному рядку й кожному квадраті... писанки-взори не повторювалися, і щоб у кожних лінії, рядку та квадраті було по одній (кожній) писанці. ☺

Познач трьома різними кольорами дорогу для кожної бджілки до її квітки.
Розфарбуй малюнок. ☺

МОЯ ЛЮБА ВИШИВАНКА

боку, адже дає неповторну фактуру вишивки. Неординарною зветься й вишивка бісером. У цій техніці вживаються маленькі намистини або бісер. Винятковий і найдавніший спосіб вишивки... Тут ідеться про мережку. Цей спосіб був знаний по всій Україні.

А як же інакше? Ажурна, витончена вишивка надавала легкості та елегантності чималой кількості виробів. Лівкос — майстерність вишивки, котра базується на використанні стібків, які укладаються у вигляді витягнутих або зигзагоподібних ліній. Мистецтво лівкосу вершиться типовим для західноукраїнських регіонів, зокрема для Галичини та Карпат. Урешті-решт згадаю за хрестик. Взагалі-то вишивка хрестиком популярна зараз, для традиційної української вишивки вона не

є типовою. Той метод прийшов до нас із Західної Європи та Скандинавії. Ним послуговуються сьогодні, але в основному як частина сучасних композицій, не у вигляді класичного елемента народної вишивки.

Якщо тема Тобі до вподоби, тоді поцікався історією свого роду. Коли є можливість, довідайся в родичів про те, чи мають збережений такий сундук (скриня). Також спробуй з допомогою когось старшого вишити невеликий візерунок на тканині. Намалюй свою вишиванку (можеш послужитися готовими ескізами з Інтернету). Використай традиційні українські мотиви. Не забувай, що вона є знаком пам'яті про своїх предків. Найголовніше: одягай вишиванку з гордістю!

Гарної забави та успіхів!

Наталія Ориньчак

Світлини: авторки

Ювілей Уляни Кравченко

Світлина з мережі

Цього року минає 165 років від дня народження української письменниці та поетеси **УЛЯНИ КРАВЧЕНКО** (справжнє прізвище: Юлія Шнайдер). Народилася вона у містечку Миколаїв над Дністром (Львівщина). У дитинстві заслухувалася маминими піснями, тому й полюбила чарівність українського слова. Спочатку знання здобувала вдома, а потім уступила

у Львівську учительську семінарію, бо мріяла стати вчителькою. Займалася перекладами з польської, французької, німецької, англійської мов. Грала на фортепіано, а навіть створювала музику до власної поезії.

А ще, дорогі «світанчата», Уляна Кравченко дуже любила дітей: «Діти, діти, велика Божа благодать! Чарують мене ваші ясні головки, личка рум'яні, живі очі і слова дзвінки — срібні слова! Хочеться мені вас приголубити, взяти в обійми і промовляти до вас найніжнішими словами...». Пропрацювала вона 42 роки вчителькою, тому й залишила нам у спадок чудові вірші для дітей і молоді.

Перша збірка віршів називалася *Prima vera*. Наступні: *В дорогу*, *Проліски*, *Лебедина пісня*,

В житті є щось. Майже 25 років Уляна Кравченко публікувала твори для дітей у журналі «Дзвінок». У них — любов до рідної природи, освіти, людей.

Ось коротенькі уривки віршів:

Як палають в темнім борі ягідки калини,
Так любов палає в серці Нені України.
Як найкраща в темнім борі червона калина,
Так на всім немає світі, як та Україна. (*Думка*)

Хто то, хлопче, був Тарас?
Це поет бездольних мас,
Це співець і наш Кобзар,
В серці мав любови жар.

(*Хто то, хлопче, був Тарас?*)

В цей день, в цей третій день
І голубінь небес
І яра зелень трав,
І віточка вишень —
Все каже нам:
Воскрес! Воскрес!... (*Воскресіння*)

Свої останні роки поетеса провела в Перемишлі, де й похована. А в родинному місті Миколаїв є чудовий Народний літературно-мистецький музей імені Уляни Кравченко та Миколи Устияновича, яким багато років керує Марія Ганич.

Так що, «світанчата»: читайте і захоплюйтеся поезією Уляни Кравченко!

Мирослава Олійник

Моя рідна Полтава

Я родом із Полтави, славного українського міста, що в центральній частині нашої Батьківщини. Зараз, разом із моїм сином Михайлом — учнем Початкової школи — проживаємо у польському місті Гіжицько (Вармінсько-Мазурське воєводство). Виїхали ми з України, коли почалася війна. Тато Михайла мусив лишитися там. А ми — тепер тут.

Спробую, може вдасться, зацікавити Вас нашою Полтавою. Варто тут приїхати, мешканці дуже гостинні. Як ця страшна війна закінчиться, як держава охолоне від нашестя ворогів та їхніх ворожих мілітарних дій, напевно варто відвідати моє рідне місто, до якого вже Вас, дорогі школярі, сердечно запрошую. Бо знаю, що Ви у Польщі гарно вивчаєте українську мову та дуже любите їздити до України.

Полтава — це місто з багатою історією, унікальною культурою та неповторною атмосферою. Місто розташоване в самому серці України, відоме своїми мальовничими краєвидами, архітектурними пам'ятками та значущими подіями, що залишили слід у нашій історії.

Полтава прославилася завдяки Полтавській битві 1709 року, під час якої український гетьман Іван Мазепа, з допомогою шведського короля, відважно виступив проти військ російського царя Петра I, бажаючи визволити Україну від царської неволі. А ще, нашу Полтаву знають завдяки творчості письменника Івана Котляревського, який тут народився, українським народним традиціям і теплій гостинності її мешканців.

Полтава — це місто, яке поєднує минуле і сучасність, зберігаючи свою унікальну душу.

Сьогодні хочу розповісти про головну вулицю Полтави — вулицю Соборності, яка отримала таку назву в 2016 році. Колись вона називалася Жовтнева, а ще раніше — Олександрівська. На вулиці Соборності знаходяться історичні будівлі XIX століття, старовинні готелі, ресторани, крамниці, пекарня і багато кав'ярень. Цю вулицю люблять як полтавчани, так і гості міста, бо неможливо пройти

повз пахучої випічки чи аромату свіжозмеленої кави. Вздовж вулиці в історичному центрі ростуть старі каштани. Восени вулиця вкривається опалим листям, а навесні, коли дерева зацвітають білими свічками, Полтава наповнюється ніжним ароматом, а зелена арка каштанів створює затишок у спекотні дні літа.

Якщо будете гуляти Старим містом, зверніть увагу на його дорогу. Раніше основні вулиці Полтави мостили бруківкою — натуральним камінням, адже таке покриття було міцним і довговічним. Ця дорога збереглася фрагментарно в історичному центрі і є мовчазним свідком історії.

Хочу також запросити Вас у Полтавський театр ім. Миколи Гоголя — одну з найстаріших театральних установ України. Наш театр має широкий репертуар українською мовою, тут можна подивитися цікаві вистави, напр., *Наталку Полтавку*, *Сватання на Гончарівці* та інші.

Серед інших важливих місць варто відзначити Білу альтанку, розташовану на Івановій горі.

Звідти відкривається мальовничий вид на місто і долину річки Ворскла. Поруч неї Музей-садиба Івана Котляревського, автора *Енеїди* та *Наталки Полтавки*. Будинок

оформлений у стилі української хати XIX століття. Варто зайти до середини, бо там багато цікавих експонатів із часів письменника. Недалеко стоїть Успенський кафедральний собор. Трохи далі — сучасний пам'ятник галушці (2006), який являє собою глиняний казан із галушками та дерев'яною ложкою, які символізують гостинність полтавців. Чому звели цей пам'ятник? Бо галушки — це традиційна страва Полтавщини і була улюбленою їжею козаків. До речі, їх можна скуштувати в любій кав'ярні чи ресторані. Зазвичай їх подають зі шкварками, часником або сметаною.

Ще на вулиці Соборності є гарна пекарня, де випікають духмяні пиріжки з традиційною начинкою: з горохом, капустою, картоплею, м'ясом, квасолею, а також із вишнями, яблуками, сливами та ін. Там можна придбати хліб, булочки, торти та інші смаколики.

Доволі часто в нас проводять ярмарки, на яких можна придбати сувеніри з символікою міста,

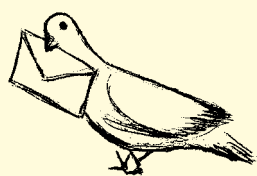

→ художні роботи полтавських майстрів, рукодільні прикраси, крафтові товари, такі як вишиванки, дерев'яні вироби, кераміку. Можна купити вишиваний рушник або сукню, або чоловічу сорочку-вишиванку, які вишиті традиційною полтавською вишивкою — «білим по білому», що надає візерункам схожість із мереживом. Такі полтавські техніки вишивання як «мережка», «кур'ячий брід», «лишва», «низинка» роблять речі витворами мистецтва. Гості з європейських країн, Америки чи Канади охоче купляють вишиті вироби полтавських майстринь. Бо ті речі є унікальні у своїй красі — є неповторними, авторськими.

Але який же то ярмарок, без традиційних українських страв? Вареників із сиром, галушок із шкварками і цибулею, борщу, домашньої ковбаси і сала! Такі ярмарки надають можливості не лише придбати якісні і смачні товари, а й насолодитися атмосферою міста, подихати чистим повітрям, поспілкуватися з друзями, побачити своїх знайомих і відчути насолоду від енергетики міста.

Приїжджайте до Полтави і обов'язково відвідайте цю вулицю, вона справить на Вас приємне і незабутнє враження.

Олена Канівець

«СВІТАНКОВА» ПОШТА

Людмила Шубіна, міжкультурний асистент

Світлина: з архіву школи

КНИЖКА — СКАРБНИЦЯ, з якої черпаємо знання; любов до неї прививається з дитинства

Книжка — це вікно у світ, скарбниця, з якої черпаємо знання. Книжка навчає, виховує, підтримує емоційно, розвиває уяву, торкається самого серця. Вона збагачує душу одвічними людськими цінностями: вірою, надією, повагою, любов'ю до ближнього, щирістю та добротою.

Книжка вміє «розмовляти» та зацікавити, тому

так важливо від дитинства виховувати любов до неї.

Початкова школа № 8 з українською мовою навчання у Бартошицях, керуючися

метою — заохочення до читання книжок — щороку проводить цікавий захід: *Посвята в читачі*. Під час цього дійства бібліотекар урочисто приймає в ряди читачів першокласників. Звісно, і цього року наша школа не зрадила традиції. Чудовий захід посвятити в читачі майстерно організувала вчителька Мирослава Палюшек, педагогиня, бібліотекарка, разом зі старшими учнями.

Інсценізація посвятити відбулася в захоплюючій формі. Адже, її театралізований сценарій втілили

дітей четвертого класу, які блискуче зіграли ролі короля та королеви, що приймають дітей у ряди читачів.

На святі учні проявили прекрасні акторські здібності, тому що з глибоким проник-

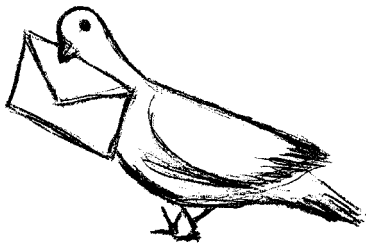
ненням зіграли свої ролі у поставлених казках — *Колосок* та *Коза-дереза*. Саме ця частина у дійстві додала казковості та підкреслила, що наша школа багата на таланти. І це дуже нас тішить!

Талановито організований, чудово відпрацьований захід, не залишив байдужим нікого. Глядачі зацікавлено дивилися, а учасники охоче брали участь у творчій діяльності. Всі голосно аплодували. І не дивно: книжка вміє дивувати та зацікавити!

Такі інсценізовані виступи, присвячені книжці в нашій школі не рідкість. Адже, ми добре знаємо, яку силу має слово записане в ній, які позитивні якості виховує у дитині та який міцний багаж знань формує. Діти розширюють свій світогляд, розвивають творчі здібності, мовлення, і, звісно ж, зміцнюють читацький інтерес.

Зустрічі з книжкою та її популяризація є дуже цінними для навчання, формування і виховання учнів нашої школи, які відбуваються під професійним оком бібліотекарки. Дуже радіємо досягненнями наших вихованців та нетерпляче чекаємо на нові творчі дійства в такій захоплюючій атмосфері.

«СВІТАНКОВА» ПОШТА

ТЕТЯНА СЛОЙКА, ВЧИТЕЛЬКА
УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
СВІТЛИНИ: АВТОРКИ

Великодній майстер-клас із фелтінгу: творчість, традиції та гарний настрій

Весна — це пора пробудження природи, яскравих кольорів і, звісно ж, Великодніх свят! Напередодні цього світлого дня дітям на уроках української мови особливо цікаво дізнаватися про народні традиції та звичаї, а найкраще — робити це через творчість. Саме тому в нашій домівці у Слупську відбувся особливий майстер-клас із фелтінгу для учнів 4–6 класів, де маленькі умільці власноруч створювали великодні вироби з вовни. Фелтінг — це техніка валяння вовни, яка дає змогу створювати м'які іграшки, декоративні прикраси та різноманітні сувеніри. Під час за-

няття діти познайомилися з одним із основних видів цього мистецтва — сухим валянням. Кожен учасник отримав набір для роботи: натуральну вовну різних кольорів, голки для фелтінгу, спеціальні губки та декоративні елементи. Під керівництвом учительки діти створювали чудові великодні сувеніри — м'які писанки та кумедні курчатка. Майстер-клас мав не лише творчий, а й розвивальний характер. Під час

роботи з вовною діти знайомилися з символікою Великодня, поглиблюючи знання про народні

традиції, вчилися поєднувати кольори та форми, що сприяє розвитку художнього смаку, тренували посидючість та уважність, адже фелтінг ви-

магає зосередженості, а також розвивали дрібну моторику рук, що важливо для письма та загального розвитку. В результаті кожна дитина створи-

ла не лише красивий оригінальний виріб, а й отримала безліч позитивних емоцій. Адже немає нічого приємнішого, ніж

зробити щось своїми руками і подарувати рідним святковий сувенір! Такі творчі заняття допомагають дітям розвивати-

ся, відкривати нові таланти та відчувати гордість за власні досягнення. А ще — створювати особливий, теплий настрій перед Великоднем. Тож нехай у кожному домі буде більше ручної творчості та весняного натхнення!

Світанок — додаток «НС» для дітей
Відповідальна редакторка: Катерина Сень
Малюнки: Катерина Степан

Адреса редакції:
«СВІТАНОК» ul. Kościeliska 7 03-614 Warszawa
Електронна пошта: switanok@nasze-slowo.pl

Dodatek „Switanok” dofinansowano ze środków Budżetu Państwa.